

Énekhez hajló tájban

A csöndből, mint a fényel született hajnal,
kibomlott szépen tiszta arcod – és elindultál
felém gyöngyből szőtt ruhában. Minden léptedet
isten őrzi az énekhez hajló tájban. Törékeny

ágak, levelek: harmattal erezett tenyerek
hirdetik meztelen vállad. A szerelem édes
trónusán nincs szebb kegyelem nálad. Mert te
vagy a tűz, és te vagy a hatalom, te vagy a tűz,

és te vagy a hatalom. Micsoda máglya éget,
szememben őrzöm a tengert és a messziséget.
Ujjaim közt az ég és a végtelen, nem lehetek már
sohasem védtelen. Nem lehetek már megbillent,

árva, csöndes lélegzeted a szívembe zárva.
Megéreztem ízét a hajadról szétpergő időnek
– jövődök fájnak. Engem, az új honfoglalót,
a mátrai hegyek kék fenyvesei hazavárnak.